

31993L0053

19.7.1993

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 175/23

DYREKTYWA RADY 93/53/EWG**z dnia 24 czerwca 1993 r.****wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

ryby są wymienione w załączniku II do Traktatu; obrót rybami stanowi ważne źródło dochodów w sektorze akwakultury;

należy ustanowić środki zwalczania na poziomie wspólnotowym podejmowane w przypadku wybuchu choroby w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju sektora akwakultury i przyczynienia się do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

w celu objęcia chorób środkami, należy odwoływać się do wykazów ustanowionych w załączniku A do dyrektywy Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury ⁽⁴⁾;

ognisko takich chorób może szybko przybrać rozmiary epizootii, powodując śmiertelność i zaburzenia na skalę powodującą znaczne obniżenie rentowności akwakultury;

w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby muszą zostać podjęte środki zwalczania, aby podjąć natychmiastowe i skuteczne działania po potwierdzeniu wystąpienia choroby;

środki te muszą zmierzać do zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, w szczególności przez uważne kontrolowanie przemieszczania ryb i produktów, które mogą rozprzestrzenić infekcję;

zapobieganie chorobom we Wspólnocie musi opierać się na polityce nieprzeprowadzania szczepień;

gruntowne dochodzenie epizootologiczne ma zasadnicze znaczenie przy zapobieganiu rozprzestrzenianiu się chorób; Państwa Członkowskie muszą ustanowić w tym celu specjalne jednostki;

w celu zapewnienia skutecznego systemu zwalczania należy zharmonizować diagnozowanie chorób i prowadzić je pod nadzorem właściwych laboratoriów koordynowanych przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

w celu zapewnienia jednolitego wykonania niniejszej dyrektywy należy ustanowić wspólnotową procedurę kontrolną;

wspólne środki zwalczania chorób stanowią minimalne podstawy utrzymania jednolitego standardu zdrowia zwierząt;

decyzja Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽⁵⁾, w szczególności jej art. 5, stosuje się w przypadku wybuchu jednej z chorób wymienionych w załączniku A do dyrektywy 91/67/EWG;

Komisji należy powierzyć zadanie przyjęcia niezbędnych środków wykonawczych; w tym celu powinna zostać ustanowiona procedura prowadząca do bliskiej i skutecznej współpracy między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne*Artykuł 1*

Niniejsza dyrektywa określa minimalne środki wspólnotowe zwalczania chorób ryb określonych w wykazach I i II załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się, w miarę potrzeby, definicje określone w art. 2 dyrektywy 91/67/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. C 172 z 8.7.1992, str. 16.⁽²⁾ Dz.U. C 150 z 31.5.1993.⁽³⁾ Dz.U. C 19 z 25.1.1993, str. 4.⁽⁴⁾ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 92/438/EWG (Dz.U. L 243 25.8.1992, str. 27).

Ponadto stosuje się następujące definicje:

1. *choroby z wykazu I*: choroby ryb określone w wykazie I załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG;
2. *choroby z wykazu II*: choroby ryb określone w wykazie II załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG;
3. *ryby podejrzane o zakażenie*: ryby wykazujące kliniczne objawy choroby, zmiany sekcyjne lub wątpliwe odczyny w badaniach laboratoryjnych, wywołujące uzasadnione podejrzenia obecności choroby z wykazu I lub II;
4. *ryby zakażone*: ryby, u których zostało urzędowo potwierdzone występowanie jednej z chorób z wykazu I lub II w wyniku badań laboratoryjnych lub, w przypadku ISA, w wyniku badań klinicznych i badania sekcyjnego;
5. *gospodarstwo podejrzane o zakażenie*: gospodarstwo, w którym znajdują się ryby podejrzane o zakażenie;
6. *gospodarstwo zakażone*: gospodarstwo, w którym znajdują się zakażone ryby; również gospodarstwo, które zostało opróżnione, ale jeszcze niezdezynfekowane.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, aby wszystkie gospodarstwa hodujące lub trzymające ryby wrażliwe na choroby z wykazów I lub II:

1. były rejestrowane przez odpowiednie urzędowe służby; rejestr ten jest stale aktualizowany;
2. prowadziły wykaz:
 - a) żywych ryb, ikry i gamet wprowadzanych do gospodarstwa, zawierający wszystkie informacje dotyczące ich dostawy, ilości lub wagi, wielkości, źródła pochodzenia i dostawców;
 - b) żywych ryb, ikry i gamet opuszczających gospodarstwo, zawierający wszystkie informacje dotyczące ich wysyłki, ilości lub wagi, wielkości i miejsca przeznaczenia;
 - c) stwierdzonej śmiertelności.

Wykaz, który jest dostępny dla urzędowych służb w celu kontroli w każdym przypadku, gdy tego zażądata, musi być regularnie uaktualniany i przechowywany przez cztery lata.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zapewniają, aby każde podejrzenie obecności chorób z wykazu I lub II było obowiązkowo i jak najszybciej zgłaszane odpowiednim urzędowym służbom.

ROZDZIAŁ II

Środki zwalczania chorób z wykazu I

Artykuł 5

1. Jeżeli ryby w gospodarstwie są podejrzane o zakażenie chorobą z wykazu I, Państwa Członkowskie zapewnią, że odpowiednie służby urzędowe niezwłocznie uruchomią urzę-

dowe dochodzenie, w tym badania kliniczne, w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby; w szczególności służby te muszą pobrać próbki lub posiadać pobrane próbki, niezbędne do badań laboratoryjnych.

2. Natychmiast po zawiadomieniu o podejrzeniu wystąpienia choroby gospodarstwo zostaje poddane urzędowemu dozorowi przez odpowiednie urzędowe służby, które wydają w szczególności:

- a) nakaz przeprowadzenia urzędowego spisu wszystkich gatunków i kategorii ryb oraz sporządzenia rejestru ilości ryb śniętych, zakażonych lub podejrzanych o zakażenie, albo zarażonych, w odniesieniu do każdego gatunku; spis musi być uaktualniany przez właściciela lub hodowcę w celu uwzględnienia zwiększenia liczebności ryb lub ich śmiertelności stwierdzonej w okresie podejrzenia o zakażenie; informacje zawarte w spisie muszą być przedstawiane na żądanie i mogą być sprawdzone podczas każdej inspekcji;
- b) zakaz opuszczania lub wprowadzania do gospodarstwa bez zgody odpowiednich urzędowych służb dotyczący wszystkich ryb, żywych lub śniętych, ikry lub gamet;
- c) nakaz usuwania śniętych ryb lub ich odpadków pod nadzorem odpowiednich urzędowych służb;
- d) zgodę na wwiezienie lub wywiezienie pasz, sprzętu i innych przedmiotów lub innych substancji, takich jak odpady, które mogą przenosić chorobę, wydawaną w razie potrzeby wraz z ustanowieniem warunków wymaganych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się czynnika chorobotwórczego;
- e) zgodę na wchodzenie osób do gospodarstwa lub ich wychodzenie z gospodarstwa;
- f) zgodę na wjazd pojazdów do gospodarstwa lub wyjazd z gospodarstwa wydawaną wraz z ustanowieniem warunków wymaganych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się czynnika chorobotwórczego;
- g) nakaz stosowania właściwych środków dezynfekujących przy wejściu na teren gospodarstwa i wyjściu z gospodarstwa;
- h) nakaz przeprowadzenia dochodzenia epizootologicznego zgodnie z art. 8 ust. 1;
- i) nakaz, zgodnie z którym wszystkie gospodarstwa położone w obszarze tej samej zlewni wodnej lub w tej samej strefie przybrzeżnej są poddawane urzędowemu dozorowi oraz żadna ryba, ikra lub gamety nie opuszczają tych gospodarstw bez zgody odpowiednich urzędowych służb; w przypadku rozległych zlewni wodnych lub rozległej strefy przybrzeżnej, urzędowe służby mogą podjąć decyzję o ograniczeniu przyjętego środka do mniejszego obszaru, w pobliżu gospodarstwa podejrzanego o zakażenie, jeżeli służby te uznają, że wspomniany obszar zapewnia maksymalne gwarancje zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby;

służby urzędowe sąsiadujących Państw Członkowskich lub państw trzecich muszą zostać powiadomione o podejrzanych przypadkach; w takiej sytuacji urzędowe służby zainteresowanych Państw Członkowskich podejmują właściwe działania w celu zastosowania środków ustanowionych w niniejszym artykule.

W miarę potrzeby mogą zostać podjęte szczególne środki, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

3. Do czasu wprowadzenia w życie urzędowych środków ustanowionych w ust. 2, właściciel lub hodowca ryb, u których istnieje podejrzenie wystąpienia choroby podejmuje wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia zgodności z ust. 2, z wyłączeniem jego lit. h) oraz i).

4. Środki określone w ust. 2 nie zostają wycofane do momentu, w którym podejrzenie choroby nie zostanie urzędowo wykluczone.

Artykuł 6

Natychmiast po urzędowym potwierdzeniu obecności choroby z wykazu I, Państwa Członkowskie zapewnią, aby odpowiednie urzędowe służby nakazywały stosowanie następujących środków, oprócz środków wymienionych w art. 5 ust. 2:

a) w zakażonym gospodarstwie:

- wszystkie ryby muszą zostać niezwłocznie usunięte;
- w przypadku gospodarstw w głębi łądu, wszystkie stawy muszą zostać osuszone w celu oczyszczenia i dezynfekcji,
- cała ikra i wszystkie gamety, ryby śnięte oraz ryby wykazujące kliniczne objawy choroby są uznawane za materiał wysokiego ryzyka i muszą być utylizowane pod nadzorem odpowiednich służb urzędowych, zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG⁽¹⁾,
- wszystkie żywe ryby są zabijane i utylizowane pod nadzorem odpowiednich urzędowych służb zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG lub, w przypadku ryb, które osiągnęły rozmiary handlowe i nie wykazują żadnych klinicznych objawów choroby, zostają one ubite pod nadzorem służb urzędowych i sprzedawane lub przetwarzane w celu spożycia przez ludzi.

W tym ostatnim przypadku służby urzędowe zapewnią, że ryby zostaną niezwłocznie ubite i wypatroszone, czynności te zostaną przeprowadzone w warunkach uniemożliwiających rozprzestrzenianie się czynników

chorobotwórczych, a odpady rybne i wnętrzności zostaną uznane za materiał wysokiego ryzyka i poddane zabiegom niszczenia czynników chorobotwórczych, zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG zaś woda używana do tych prac zostanie poddana zabiegom neutralizującym wszelkie czynniki chorobotwórcze, które może zawierać;

— po usunięciu ryb, ikry i gamet stawy, wyposażenie i wszelkie materiały, które mogą zostać skażone, muszą natychmiast zostać oczyszczone i zdezynfekowane według instrukcji ustanowionych przez służby urzędowe, w taki sposób, aby wyeliminować ryzyko rozprzestrzenienia się lub przetrwania czynnika chorobotwórczego. Procedury oczyszczania i dezynfekowania zakażonego gospodarstwa ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19,

— wszelkie substancje określone w art. 5 ust. 2 lit. d), które mogą być skażone, muszą zostać zniszczone lub poddane zabiegom zapewniającym zniszczenie wszelkich obecnych czynników chorobotwórczych,

— dochodzenie epizootyczne musi zostać przeprowadzone zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz z zastosowaniem przepisów art. 8 ust. 4; dochodzenie musi obejmować pobieranie próbek do badań laboratoryjnych;

b) wszystkie gospodarstwa położone w zlewni wodnej lub w strefie przybrzeżnej, w której znajduje się zakażone gospodarstwo, są poddawane kontroli sanitarnej; jeżeli kontrole te ujawnią przypadki występowania choroby, stosuje się środki przewidziane w lit. a) niniejszego ustępu;

c) zgoda na ponowne zarybienie gospodarstwa wydawana jest przez odpowiednie służby urzędowe po zadawalających wynikach kontroli czynności oczyszczania i dezynfekcji oraz po okresie uznanym przez służby urzędowe za wystarczający do usunięcia czynnika chorobotwórczego i innych możliwych zakażeń w obszarze tej samej zlewni wodnej;

d) jeżeli zastosowanie środków ustanowionych zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a), b), c) i d) wymaga współpracy urzędowych służb innych Państw Członkowskich, urzędowe służby zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w celu zapewnienia zgodności ze środkami ustanowionymi w niniejszym artykule.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1992, str. 49).

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19 przyjmuje się w razie potrzeby właściwe środki dodatkowe.

Artykuł 7

W przypadku gdy zakażone lub podejrzane o zakażenie są ryby swobodnie żyjące oraz ryby nienależące do żadnego gospodarstwa lub ryby w jeziorach, stawach lub innych obiektach przeznaczonych do łowienia lub hodowania ryb ozdobnych, Państwa Członkowskie zapewnią przyjęcie właściwych środków. Państwa Członkowskie powiadomią o przyjętych środkach Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie w Stałym Komitecie Weterynaryjnym.

Artykuł 8

1. Przedmiotem dochodzenia epizootycznego jest:

- prawdopodobny okres występowania choroby w gospodarstwie przed jej zgłoszeniem lub podejrzeniem,
- prawdopodobne pochodzenie choroby w gospodarstwie i identyfikacji pozostałych gospodarstw, w których znajdują się ikra, gamety i ryby gatunków wrażliwych, które mogą zostać zakażone,
- przemieszczanie ryb, ikry i gamet, pojazdów, substancji i osób, które mogły przenieść czynnik chorobotwórczy do gospodarstw lub z gospodarstw, o których mowa,
- ewentualnej obecności nośników choroby i ich rozprowadzania.

2. Jeżeli dochodzenie epizootyczne wykaże, że choroba mogła zostać przeniesiona z innej zlewni wodnej lub innej strefy przybrzeżnej lub do innej zlewni wodnej lub strefy przybrzeżnej w wyniku kontaktu spowodowanego przemieszczaniem ryb, ikry lub gamet, zwierząt, pojazdów lub osób lub w jakikolwiek inny sposób, gospodarstwa należące do takiej zlewni wodnej i strefy przybrzeżnej uznaje się za podejrzane o zakażenie; stosuje się wówczas środki ustanowione w art. 5. Jeżeli obecność choroby zostanie potwierdzona, stosuje się środki ustanowione w art. 6.

3. Jeżeli dochodzenie epizootyczne wykaże, że wymagana jest współpraca odpowiednich służb rządowych innych Państw Członkowskich, służby rządowe zainteresowanych Państw Członkowskich przyjmują wszystkie niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.

4. Powołuje się jednostkę kryzysową w celu zapewnienia pełnej koordynacji wszystkich środków niezbędnych do jak najszybszego wyeliminowania choroby i przeprowadzenia badań epizootycznych.

Zasady ogólne dotyczące krajowych i wspólnotowych jednostek kryzysowych zostaną ustanowione przez Radę stanowiącą kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji.

5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji sporządzony w oparciu o opinię Stałego Komitetu Weterynaryjnego, dokona rewizji przepisów niniejszego artykułu przed dniem 31 grudnia 1996 r., w szczególności w celu uwzględnienia postępu naukowego i technicznego.

ROZDZIAŁ III

Środki zwalczania chorób z wykazu II

Artykuł 9

1. W przypadku gdy istnieje podejrzenie i/lub potwierdzenie występowania choroby z wykazu II w zatwierdzonej strefie lub w zatwierdzonym gospodarstwie położonym w strefie niezatwierdzonej, przeprowadza się dochodzenie epizootyczne, zgodnie z art. 8. Państwa Członkowskie, które chcą odzyskać swój status, określony zgodnie z przepisami dyrektywy 91/67/EWG, muszą zapewnić zgodność z przepisami załączników B i C do tej dyrektywy.

2. Jeżeli badania epizootyczne wykażą, że choroba mogła zostać przeniesiona z zatwierdzonej strefy, z innego zatwierdzonego gospodarstwa lub do innego zatwierdzonego gospodarstwa w wyniku przemieszczania ryb, ikry, gamet, pojazdów lub osób lub w jakikolwiek inny sposób, te strefy lub gospodarstwa uznaje się za podejrzane o zakażenie i stosuje się właściwe środki.

3. Urzędowe służby mogą jednak wyrazić zgodę na tuczenie ryb przeznaczonych do uboju do momentu osiągnięcia przez nie rozmiarów handlowych.

Artykuł 10

1. W przypadku gdy niezatwierdzone gospodarstwo położone w niezatwierdzonej strefie zawiera ryby podejrzane o zakażenie chorobą z wykazu II, Państwa Członkowskie zapewnią, że odpowiednie służby rządowe:

- a) natychmiast uruchomią rządowe środki dochodzenia w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby, włącznie z pobraniem próbek, gdzie niezbędne, do badania w zatwierdzonym laboratorium;
- b) przeprowadzają lub zlecają przeprowadzenie rządowego spisu gospodarstw zakażonych, spis ten jest regularnie aktualizowany;
- c) poddają lub zlecają poddanie zakażonych gospodarstw rządowemu nadzorowi w celu zapewnienia, że z zakażonych gospodarstw dozwolone jest jedynie przemieszczanie żywych ryb, ikry lub gamet przeznaczonych do innych gospodarstw zakażonych tą samą chorobą lub na ubój w celu spożycia przez ludzi na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/67/EWG.

2. Państwa Członkowskie mogą przygotować dobrowolny lub przymusowy program zwalczania chorób z wykazu II w niezatwierdzonych gospodarstwach lub strefach, w ustalonym okresie i pod urzędowym nadzorem. W tym okresie zakazane jest wprowadzanie do strefy lub gospodarstwa objętych programem żywych ryb, ikry lub gamet z zakażonych gospodarstw lub gospodarstw o nieznanym statusie zdrowotnym.

Programy, które zostaną opracowane w oparciu o kryteria ogólne, ustalone przed datą określoną w art. 20 zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19, zostaną przedstawione Komisji w celu kontroli oraz zatwierdzone lub zmienione w miarę potrzeb, zgodnie z tą samą procedurą.

Po upływie okresu wskazanego w akapicie pierwszym, Państwa Członkowskie odwołujące się do tej procedury powiadomią Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o uzyskanych wynikach.

3. Do dnia 31 grudnia 1996 r. Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie sporządzone po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego z uwzględnieniem nabytego doświadczenia oraz postępu naukowego i technicznego, któremu towarzyszyć będą, gdzie stosowne, propozycje rewizji przepisów niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do wprowadzania na rynek zakażonych żywych ryb, ich ikry lub gamet przeznaczonych do hodowli lub tuczu oraz do przeprowadzania dochodzenia epizootologicznego w niezatwierdzonych strefach, w których podejrzewa się chorobę w niezatwierdzonych gospodarstwach. Rada stanowi większością kwalifikowaną o projektach i przedstawia je przy uwzględnieniu wniosków sprawozdania.

4. Jeżeli zajdzie taka potrzeba, Komisja przyjmie szczegółowe zasady wykonania ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 11

1. Pobieranie próbek i analizę laboratoryjną na obecność chorób z wykazu I lub II przeprowadza się z wykorzystaniem metod określonych zgodnie z art. 15 dyrektywy 91/67/EWG.

2. Badania na obecność choroby lub czynników chorobotwórczych wykonywane są przez laboratorium zatwierdzone przez odpowiednie służby rządowe. W razie potrzeby, analiza laboratoryjna określająca typ, podtyp lub odmianę czynnika chorobotwórczego, w szczególności przy pierwszym poja-

wieniu się choroby, musi zostać potwierdzona przez krajowe laboratorium referencyjne i, w razie potrzeby, może zostać potwierdzona przez wspólnotowe laboratorium referencyjne określone w art. 13.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby w każdym Państwie Członkowskim zostało wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne z wyposażeniem i wykwalifikowanym personelem umożliwiającym w każdym przypadku, w szczególności w momencie pojawienia się choroby po raz pierwszy, wskazanie typu, podtypu i odmiany czynnika chorobotwórczego i potwierdzenie wyników uzyskanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.

2. Laboratoria krajowe zajmujące się wymienionymi chorobami odpowiadają za koordynację norm i metod diagnostycznych oraz za zastosowanie odczynników.

3. Laboratoria krajowe zajmujące się wymienionymi chorobami odpowiadają za koordynację diagnostycznych norm i metod przewidzianych w każdym laboratorium zajmującym się diagnozowaniem tych chorób w Państwie Członkowskim. W tym celu laboratoria:

- a) mogą dostarczać odczynniki diagnostyczne do laboratoriów zatwierdzonych przez Państwo Członkowskie;
- b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w Państwie Członkowskim;
- c) okresowo przeprowadzają badania porównawcze;
- d) przechowują izolaty czynnika chorobotwórczego choroby pochodzące z potwierdzonych przypadków w Państwie Członkowskim;
- e) zapewniają potwierdzenie dodatnich wyników uzyskanych w laboratoriach diagnostycznych zatwierdzonych przez Państwo Członkowskie.

4. Jednakże w drodze odstępstwa od ust. 1 Państwa Członkowskie, które nie posiadają krajowych laboratoriów właściwych dla wymienionej choroby, mogą korzystać z usług laboratorium krajowego w innym Państwie Członkowskim, właściwego w tym zakresie.

5. Wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych zajmujących się chorobami ryb jest zamieszczony w załączniku A.

6. Laboratoria krajowe wyznaczone dla wymienionych chorób współpracują z wspólnotowym laboratorium referencyjnym, określonym w art. 13.

7. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 13

1. Wspólnotowe laboratorium referencyjne zajmujące się chorobami ryb wskazane jest w załączniku B.
2. Bez uszczerbku dla decyzji 90/424/EWG, w szczególności jej art. 28, funkcje i obowiązki laboratorium określonego w ust. 1 niniejszego artykułu wskazuje się w załączniku C.

Artykuł 14

1. Zakazuje się szczepień przeciw chorobom z wykazu II w zatwierdzonych strefach lub zatwierdzonych gospodarstwach położonych w niezatwierdzonych strefach, w strefach lub gospodarstwach, które rozpoczęły już procedurę zatwierdzenia przewidzianą w dyrektywie 91/67/EWG, oraz szczepień przeciw chorobom z wykazu I.
2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, dokona przeglądu przepisów niniejszego artykułu do dnia 30 czerwca 1996 r., w szczególności w odniesieniu do ustanowienia szczególnych warunków stosowania szczepień oraz przy uwzględnieniu postępu w badaniach naukowych i technicznych w dziedzinie szczepień.

Artykuł 15

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan interwencyjny, określając, w jaki sposób wprowadzi w życie środki ustanowione w niniejszej dyrektywie w przypadku wybuchu choroby z wykazu I.

Plan taki musi uwzględniać dostęp do pomieszczeń, wyposażenia, personelu i innych odpowiednich struktur niezbędnych do szybkiego i skutecznego zwalczania ogniska choroby.

2. Kryteria ogólne stosowane przy opracowywaniu planów wymienione są w załączniku D.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą ograniczyć się do zastosowania kryteriów szczególnych dla danej choroby, w przypadku gdy kryteria ogólne zostały już przyjęte w związku z przedłożeniem planów dotyczących zastosowania środków zwalczania innej choroby.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19, Komisja może zmienić lub uzupełnić te kryteria, uwzględniając szczególnie charakter choroby.

3. Plany sporządzone zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku D należy przedstawić Komisji nie później niż sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

4. Komisja analizuje plany w celu ustalenia, czy pozwalają one na osiągnięcie pożądanego celu i proponuje zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu wszelkie potrzebne zmiany, w szczególności w celu zapewnienia ich zgodności z planami innych Państw Członkowskich.

Komisja zatwierdza plany, w razie potrzeby zmienione, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Plany mogą być później zmieniane lub uzupełniane zgodnie z tą samą procedurą, w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji.

Artykuł 16

Biegli Komisji, we współpracy z właściwymi władzami i w zakresie niezbędnym dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, mogą dokonywać kontroli na miejscu. W tym celu mogą dokonać kontroli reprezentatywnej części gospodarstw sprawdzając, czy właściwe władze kontrolują spełnianie przez gospodarstwa wymogów niniejszej dyrektywy. Komisja powiadomi Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium prowadzona jest kontrola, udzieli biegłym wszelkiej pomocy niezbędnej do wykonania ich obowiązków.

Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 17

Zasady regulujące wspólnotowy udział finansowy w działaniach związanych ze stosowaniem niniejszej dyrektywy są ustanowione w decyzji 90/424/EWG.

Artykuł 18

Jeżeli zajdzie taka potrzeba, Rada zmienia załączniki B, C i D, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, w szczególności w celu uwzględnienia postępu w badaniach i procedurach diagnostycznych.

Jeżeli zajdzie taka potrzeba, załącznik A może zostać zmieniony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 19

1. Gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawę Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, z własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy przyjąć. Komitet wydaje opinię o projekcie w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć stosownie do pilności sprawy. Opinia jest przyjmowana większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu, w przypadku decyzji, które Rada musi podjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmie przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie wniosek dotyczący środków, które należy przyjąć. Rada stanowi większością kwalifikowaną.
- Jeżeli po upływie trzech miesięcy od daty odwołania do Rady, Rada nie podjęła decyzji, Komisja przyjmuje proponowane środki, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 lipca 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Jednakże Państwa Członkowskie mogą, na podstawie ogólnych zasad Traktatu, utrzymać lub stosować na swoim terytorium przepisy bardziej restrykcyjne od przewidzianych w niniejszej dyrektywie od dnia ustanowionego w ust. 1. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o wszelkich takich środkach.

3. Państwa Członkowskie przekażą Komisji podstawowe przepisy prawa krajowego, przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1993 r.

W imieniu Rady
B. WESTH
Przewodniczący

ZALĄCZNIK A

KRAJOWE LABORATORIA REFERENCYJNE W ZAKRESIE CHOROÓB RYB

Belgia:	Institut National de Recherches Vétérinaires Groeselenberg, 99 1180 Bruxelles.
Dania:	Statens Veterinære Serumlaboratorium Landbrugsministeriet Hangøvej 2 8200 Aarhus N.
Niemcy:	Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere Anstaltsteil Insel Reims 0-2201 Insel Reims.
Grecja:	Εργαστήριο Ιχθυοπαθολογίας και Βιοπαθολογίας Υδρόβιων Οργανισμών Κέντρο Κτηνιατρικών Ιδρυμάτων Αθηνών Ινστιτούτο Αιμοδών και Παραστικών Νοσημάτων Νεαπόλεως 25, Αγία Παρασκευή Αττικής 153 10 Αθήνα
Hiszpania:	Laboratorio de Sanidad y Producción Animal de Algete Madrid.
Francja:	Centre National d'Etudes Vétérinaires et Alimentaires Laboratoire Central de Recherches Vétérinaires 22, rue Pierre Curier BP 67 94703 Maisons-Alfort CEDEX.
Irlandia:	Fisheries Research Centre Abbotstown Castleknock Dublin 15.
Włochy:	Istituto Zooprofilattico Sperimentale delle Venezie Sezione Diagnostica di Basaldella di Campoformido Laboratorio di Ittiopatologia Via della Roggia 92 33030 Basaldella di Campoformido (Udine).
Luksemburg:	Institut de Recherches Vétérinaires Groeselenberg, 99 1180 Bruxelles.
Niderlandy:	Centraal Diergeneeskundig Instituut Hoofdgebouw Edelhertweg 15 8219 PH Lelystad Postbus 65 8200 AB Lelystad. Centraal Diergeneeskundig Instituut Vestiging Virologie Houtribweg 39 8221 PH Lelystad Postbus 365 8200 AB Lelystad.
Portugalia:	Laboratório Nacional de Investigação Veterinária Estrada de Benefica 701 1500 Lisboa.

Zjednoczone Królestwo: Fish Disease Laboratory
14 Albany Road
Grandby Industrial Site
Weymouth
Dorset DT4 9TU.

The Marine Laboratory
PO Box 101
Victoria Road
Aberdeen AB9 8DB.

ZAŁĄCZNIK B

WSPÓLNOTOWE LABORATORIUM REFERENCYJNE ZAJMUJĄCE SIĘ CHOROZAMI RYB

Statens Veterinære Serumlaboratorium
Landbrugsministeriet
Hangøvej 2
8200 Aarhus N
Denmark.

ZAŁĄCZNIK C

FUNKCJE I OBOWIĄZKI WSPÓLNOTOWEGO LABORATORIUM REFERENCYJNEGO W ZAKRESIE CHOROBY RYB

Funkcje i obowiązki wspólnotowego laboratorium referencyjnego w zakresie chorób ryb z wykazów I i II są następujące:

1. koordynacja metod stosowanych w Państwach Członkowskich do diagnozowania chorób w porozumieniu z Komisją, w szczególności przez:
 - a) prowadzenie typologii, przechowywanie i dostarczanie szczepów czynnika chorobotwórczego odpowiedniej choroby do testów serologicznych i przygotowania surowicy odpornościowej;
 - b) dostarczanie standardowej surowicy i innych odczynników wzorcowych krajowym laboratoriom referencyjnym w celu ujednoczenia testów i odczynników stosowanych w Państwach Członkowskich;
 - c) tworzenie i przechowywanie zbioru szczepów i izolatów danego czynnika chorobotwórczego;
 - d) organizowanie okresowych porównawczych badań procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym;
 - e) gromadzenie i porównywanie danych i informacji dotyczących stosowanych metod diagnozowania i wyników badań przeprowadzonych we Wspólnocie;
 - f) opis izolatów czynnika chorobotwórczego danej choroby najbardziej aktualnymi i właściwymi metodami umożliwiającymi większe zrozumienie epizootiologii danej choroby;
 - g) dostosowanie do rozwoju w zakresie nadzorowania, epizootiologii i zapobiegania chorobom na świecie;
 - h) przechowywanie ekspertyz związanych z danym czynnikiem chorobotwórczym i innymi odpowiednimi czynnikami chorobotwórczymi w celu umożliwienia szybkiej diagnozy różnicowej;
 - i) posiadanie gruntownej wiedzy o przygotowywaniu i używaniu produktów immunologii weterynaryjnej, wykorzystywanych do eliminacji i zwalczania danej choroby;
 2. udzielanie aktywnej pomocy w diagnozowaniu ognisk danej choroby w Państwach Członkowskich przez otrzymywanie izolatów wirusa do potwierdzenia diagnozy, ich charakterystyki oraz prowadzenia badań epizootiologicznych;
 3. umożliwienie szkoleń lub przekwalifikowania biegłych w diagnostyce laboratoryjnej w celu harmonizacji technik diagnostycznych we Wspólnocie;
 4. współpraca w zakresie metod diagnozowania chorób z wykazu I z właściwymi laboratoriami w państwach trzecich, w których choroby te są powszechne.
-

ZAŁĄCZNIK D

MINIMALNE KRYTERIA DOTYCZĄCE PLANÓW GOTOWOŚCI

Plany gotowości spełniają co najmniej następujące kryteria:

1. ustanowienie krajowego centrum kryzysowego, które koordynuje wszystkie środki zwalczania w danym Państwie Członkowskim;
 2. dostarczenie wykazu lokalnych centrów zwalczania choroby, które posiadają odpowiednie wyposażenie do koordynowania środków zwalczania choroby na poziomie lokalnym;
 3. podanie szczegółowych informacji dotyczących personelu zajmującego się środkami zwalczania, ich kwalifikacji i obowiązków;
 4. umożliwienie każdemu lokalnemu centrum kontroli chorób szybkiego kontaktu z osobami/organizacjami, które bezpośrednio lub pośrednio zajmują się ogniskiem;
 5. udostępnienie wyposażenia i materiałów w celu prawidłowego stosowania środków zwalczania choroby;
 6. dostarczenie szczegółowych instrukcji dotyczących działań, jakie należy podjąć w przypadku podejrzenia i potwierdzenia zakażenia lub zarażenia;
 7. ustanowienie programów kształcenia w celu utrzymania i rozwoju znajomości procedur administracyjnych i operacyjnych;
 8. w miarę potrzeb, wyposażenie laboratoriów diagnostycznych w pomieszczenia do badań poubojowych, zapewnienie warunków do badań serologicznych, histologicznych itd. i utrzymanie umiejętności szybkiej diagnostyki (w tym celu należy przyjąć ustalenia w zakresie szybkiego transportu próbek);
 9. przyjęcie przepisów w celu zapewnienia nadania mocy prawnej wdrażanym planom interwencyjnym.
-